

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **Z. C.**, zastoupená Mgr. Robertem Cholenským, advokátem se sídlem Bolzanova 5, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 375/4, Praha 2, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Advokátní kancelář Němec, Bláha & Navrátilová s. r. o.**, se sídlem Praha 8, 1. pluku 206/7, o přezkoumání rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 1. 12. 2010, č. j. 58804/2010-7/PRO, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2015, č. j. 11 A 6/2011 - 84,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala dne 5. 10. 2010 na Ministerstvo zdravotnictví (dále též „žalovaný“) žádost o poskytnutí informací - kompletní právní analýzy, kterou si úřad nechal zpracovat ohledně možné právní odpovědnosti rodičů za újmu způsobenou dítěti v souvislosti s plánovaným porodem doma. Ze správního spisu vyplývá, že požadovanou právní analýzu vypracovala advokátní kancelář Němec, Bláha & Navrátilová, s. r. o. (dále též „osoba zúčastněná na řízení“), a že byla uhrazena peněžními prostředky z veřejných zdrojů z rozpočtu povinného subjektu.

Ministerstvo zdravotnictví rozhodnutím ze dne 13. 10. 2010, č. j. 58804/2010-3/PRO, žádost stěžovatelky odmítlo podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu

k informacím. Žalovaný v odůvodnění odkázal na své kompetence, které vyplývají z ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Uvedl, že požadovaná analýza obsahuje pouze výklad právních předpisů, byla zpracována výhradně pro vnitřní potřebu ministerstva a neobsahuje žádné informace, které by se vztahovaly k působnosti Ministerstva zdravotnictví jako povinného subjektu. Zdůraznil také, že podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se informační povinnost povinného subjektu nevztahuje na vytváření nových informací či vyjádření názorů k určité problematice, a že analýza může být autorským dílem, k němuž majetková práva vykonává příslušná advokátní kancelář.

Proti uvedenému rozhodnutí podala stěžovatelka rozklad, který ministr zdravotnictví rozhodnutím ze dne 1. 12. 2010, č. j. 58804/2010-7/PRO, zamítl. Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 4. 2. 2014, č. j. 11 A 6/2011 – 30 žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatelky tento rozsudek zrušil rozsudkem ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014 - 33 a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že se právní analýza vztahovala k činnosti žalovaného, resp. k jeho působnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Podle názoru Nejvyššího správního soudu přitom není relevantní, že požadovaná informace nebyla v činnosti žalovaného využita, podstatné je pouze to, že ji měl žalovaný za účelem plnění své oznamovací povinnosti objektivně k dispozici. Jestliže žalovaný objednal zpracování informace v souvislosti s výkonem své působnosti, ta mu byla advokátní kanceláří skutečně poskytnuta a žalovaný byl oprávněn takovouto informaci při své činnosti využít, je nutno uzavřít, že požadovaná právní analýza spadala do věcného rozsahu informací poskytovaných podle zákona č. 106/1999 Sb. Fakt, že informaci zpracoval odlišný subjekt od subjektu povinného, však může vést k omezení práva na informace a tedy k odmítnutí žádosti za situace, pokud by poskytnutím informace byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského [§ 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.]. Je proto nezbytné na základě smlouvy o dílo, příp. licenční smlouvy mezi žalovaným a advokátní kanceláří ověřit, zda byl žalovaný oprávněn požadovanou právní analýzu poskytnout, aniž by tím porušil autorská práva zpracovatele analýzy. Vycházejí z ustanovení § 61 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona tedy uložil Městskému soudu v Praze provést dokazování smlouvou o dílo, příp. licenční smlouvou, uzavřenou mezi žalovaným a advokátní kanceláří a musel posoudit, zda byl v tomto případě žalovaný povinen poskytnout stěžovatelce požadovanou informaci.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem ze dne 9. 6. 2015, č. j. 11 A 6/2011 – 84 žalobu zamítl. Uvedl, že ze „*Smlouvy o poskytování právních služeb*“ ze dne 26. 3. 2008 je zřejmé, že jejím účelem je poskytnutí právních služeb a právní pomoc ze strany smluvního partnera. Na základě této smlouvy byla zpracována uvedená právní analýza. Jedná se o právní analýzu jedné advokátní kanceláře, která je zcela nezávazná a neznamená to, že by v případě, byla-li by posuzována trestní odpovědnost určité osoby, nemohly mít příslušné orgány činné v trestním řízení odlišný právní názor. Soud konstatoval, že v daném případě nebyla uzavřena licenční smlouva, která by žalovaný správní orgán jako objednatel opravňovala užít dílo (právní analýzu) nad rámec účelu, který vyplývá ze smlouvy. Městský soud v Praze se neztotožnil ani s námitkami, že žalovaný zvláštní licenci k užití díla nepotřeboval. Uvedl, že ustanovení § 30 odst. 1 a odst. 2 autorského zákona řeší otázku užívání díla pro osobní potřebu („*osobní*“ potřeba navíc nasvědčuje výkladu, že jde o osobní potřebu fyzické osoby), ale objednateli zpracování díla neumožňuje předávat toto dílo dalším fyzickým osobám bez souhlasu autora, i kdyby šlo o využití díla pro jejich osobní potřebu. Rovněž užití díla v rámci úřednické a zákonné licence podle § 34 autorského zákona neznamená povinnost uživatele tohoto díla předat jej jiným osobám. Podle názoru soudu také automaticky nelze dovodit, že pokud předmětná analýza byla

zpracována při použití peněžních prostředků z veřejných zdrojů, jedná se o materiál, který podléhá zákonu č. 106/1999 Sb.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Stěžovatelka proti rozsudku Městského soudu v Praze podala kasační stížnost, ve které uplatnila důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S Městským soudem v Praze nesouhlasí v tom, že by poskytnutí informací veřejnosti bylo nad rámec účelu, který vyplývá ze smlouvy o poskytování právních služeb. Je názoru, že soud vyložil účel smlouvy restriktivně, ten navíc ani nevyplývá ze smlouvy. Jak pro žalovaného, tak i pro advokátní kancelář muselo být předvídatelné, že žalovaný je povinný subjekt, jehož činnost podléhá kontrole veřejnosti, včetně toho, v jakých případech se tento orgán bude pokoušet kriminalizovat osoby v souvislosti s volbou domácího porodu. Poukázala taktéž na to, že řada klientů zvýrazňuje a medializuje právní dokumenty advokáta, který je vytvořil, i bez jeho souhlasu. Dále má za to, že pokud by obdobnou analýzu vytvořil zaměstnanec žalovaného, žádná omezení autorským zákonem by poskytnutí informace nebránila. Zdůraznila, že pomocí tzv. outsourcingu by žalovaný dosáhl obcházení zákona a tedy toho, aby nemusel poskytovat informace.

Podle stěžovatelky je ovšem sporné, zda je uvedená analýza autorským dílem. Namítla, že jedinečnost jako základní formální znak autorského díla podle § 2 odst. 1 autorského zákona nemůže spočívat ve věcném obsahu právního názoru, který vychází ze skutečností, jež formuluje právní řád. Právní rozbor shrnuje obecně známé a přijaté názory, výklady a judikáty a další myšlenkové zdroje pro právní postup v dané oblasti. Psané právo je výsledkem vědomé lidské činnosti a je zveřejněno. Tím se jedinečnost v rovině právní analýzy odlišuje od vědeckého či literárního díla, u kterých to nové, co autor vytvoří, latentně bylo přítomno, ale nikoliv v tak uspořádané podobě, jako je psané právo. Za jedinečný dále nelze považovat ani sloh či jazykové prostředky, kterými byl rozbor projednán.

Podle stěžovatelky je naplnění ústavního práva na informaci klíčovým prvkem vztahu mezi státem a občanem. Městský soud však zcela opomíjí otázku přiměřenosti zásahu do základního práva na informace a judikaturu, které se přiklání k ústavně konformnímu výkladu tak, aby informace byly poskytovány.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti namítl, že opakovaná kasační stížnost je nepřijatelná. Podle něj se Městský soud v Praze řídil závazným právním názorem, který v předchozím rozsudku vyslovil Nejvyšší správní soud. Ztotožnil se s ním v tom, že právní analýza byla zpracována podle smlouvy pro jeho vnitřní potřebu a nebylo sjednáno, že by žalovaný byl oprávněn poskytnout výsledky činnosti advokátní kanceláře třetím osobám. Uvedl, že smluvní strany pro tyto potřeby nesjednaly ani potřebnou licenční smlouvu. Dále poukázal na to, že ustanovení § 61 autorského zákona z tohoto pravidla žádnou výjimku nestanoví ani v případě, že by jednou ze smluvních stran byla Česká republika jako povinný subjekt. Zdůraznil také, že zákon č. 106/1999 Sb. po povinném subjektu nijak nepožaduje, aby hodnotil, zda požadované informace naplňují kritéria autorského díla. Jedná se navíc o analýzu právních předpisů a nedá se předjímat, zda bude mít vliv na činnost žalovaného. Podotkl, že ústavně právní základ má v článku 34 Listiny základních práv a svobod i právo na ochranu duševního vlastnictví. Je proto toho názoru, že zde není veřejný zájem na poskytnutí informací a tedy i pro naplnění ústavně chráněného práva na informace.

Ke kasační stížnosti se vyjádřila taktéž osoba zúčastněná na řízení. Zcela se ztotožnila s rozsudkem Městského soudu v Praze. Zopakovala, že právní analýza se týká výkladu možné trestní odpovědnosti rodičů za újmu způsobenou dítěti v souvislosti s plánovaným porodem doma. Zpracována byla výhradně zpracována pro vnitřní potřebu žalovaného a neobsahuje žádné informace, které by se vztahovaly k působnosti žalovaného jako povinného subjektu podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Jde o právní názor třetí osoby, na jehož poskytnutí právo na informace nedopadá. Poukázala rovněž na základní principy užití autorského díla, které vyplývají z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 739/2007, zejména na to, že o užití svého díla svobodně rozhoduje jeho autor a že mu za to přísluší odměna.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, neboť nynější kasační stížnost je ve věci již druhá. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014 - 33 uložil Městskému soudu v Praze provést dokazování smlouvou o poskytnutí právních služeb, případně též licenční smlouvou. V návaznosti na to poté zbývalo vyřešit otázku, zda práva autora analýzy bránily poskytnutí požadované informace. Stěžovatelka v kasační stížnosti sice nenamítla, že by se soud závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil, nesouhlasí však se skutkovými a právními závěry, které předmětem předchozího řízení před Nejvyšším správním soudem nebyly a ke kterým městský soud poprvé dospěl až v navazujícím řízení. Ustanovení o nepřijatelnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se proto v tomto případě neuplatní, neboť toto ustanovení brání jen tomu, aby se kasační soud musel opětovně vyjadřovat k otázkám, na které již dříve (ve svém zrušujícím rozsudku) vyjádřil právní názor, který má být soudem první instance respektován (k tomu viz též nálezný Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Stěžovatelka se na žalovaném domáhala poskytnutí právní analýzy k trestní odpovědnosti v souvislosti s domácím porodem, kterou si povinný subjekt nechal zpracovat externí advokátní kanceláří z veřejných prostředků. Nesporné je, že ve vztahu k požadované informaci tu kromě povinného subjektu vystupuje (na základě soukromoprávního vztahu, jehož smluvní strany jsou rovnocennými subjekty) taktéž subjekt, který vůči stěžovatelce povinnou osobou není.

Podle stěžovatelky je předně sporné, zda požadovaná právní analýza požívá ochrany jako autorské dílo. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval touto otázkou. Vycházel přitom ze závěrů Nejvyššího soudu, který se v usnesení z 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 739/2007 (s odkazem na odbornou literaturu: Doc. JUDr. Ivo Telec, CSc., Autorský zákon, Komentář, C. H. Beck 1997) zabýval charakteristickými znaky autorského díla a tvůrčí činností autora díla. Podle Nejvyššího soudu je autorské dílo vždy individualizovaným výsledkem osobní tvůrčí činnosti konkrétní fyzické osoby (autora), směřující různými tvůrčími cestami (literárními a jinými uměleckými styly a vědeckými metodami apod.) k jedinečně osobitému nehmotnému projevu (výtvaru a jeho ztvárnění), v němž se zračí i sama osobnost původce (autora). Tvůrčí činnost (tvorbu díla) lze charakterizovat jako činnost spočívající ve "vytvoření" něčeho nehmotného s tím, že dosažení tohoto cíleného i necíleného výsledku závisí v osobních vlastnostech tvůrce, bez nichž by tento výtvar (duševní plod tvůrčí povahy literární, jiné umělecké nebo vědecké) nebyl vůbec dosažen. Nejde o individualitu v obecném smyslu, nýbrž o nejosobitější ztvárnění výtvaru na základě autorova svobodného výběru z tvůrčích možností. Zmíněná tvůrčí činnost

přítom nespočívá ve vynalezení, kdy stejného výsledku (řešení) lze dosáhnout různými individuálními postupy, ani nespočívá v objevení toho, co již objektivně existovalo, ale nebylo známo.

Z uvedeného vyplývá, že podstata jedinečnosti autorského díla spočívá ve vytvoření díla osobitým vnosem jeho autora. Otázka, do jaké míry může být právní analýza, jejímž zdrojem je psané právo, jedinečná svým obsahem, není přitom rozhodující. Jedinečnost právní analýzy v tomto smyslu totiž nepochybně spočívá např. v celkovém uspořádání analýzy, ve sledu myšlenek a dedukcí autora, v jeho postojích, přijatých názorech a závěrech, se kterými se ostatně objednavatel analýzy poté vnitřně ani nemusí ztotožnit. Je tedy zřejmé, že i zpracování veřejného zdroje vzniku autorského díla nijak nebrání a toto dílo bude proto požívat i příslušnou autorskoprávní ochranu. Přestože tato skutečnost předmětem dokazování nebyla, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že právní analýza, kterou pro žalovaného vytvořila osoba zúčastněná na řízení na základě smlouvy o dílo, kritéria autorského díla a tvůrčí činnosti autora nepochybně splňuje.

Platí poté, že pouze autor poskytuje nabyvateli oprávnění k výkonu práva autorské dílo užít (licenci) k jednotlivým způsobům nebo ke všem způsobům užití, v rozsahu omezeném nebo neomezeném, a nabyvatel se zavazuje, není-li podle § 49 odst. 2 písm. b) [zákona č. 121/2001 Sb., autorský zákon ve znění účinném do 31. 12. 2013] sjednáno jinak, poskytnout autorovi odměnu (srov. ustanovení § 46 tohoto zákona), obdobně též § 2358 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník).

Ze Smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 26. 3. 2008, kterou sjednali žalovaný a osoba zúčastněná na řízení, vyplývá, že předmětem právních služeb osoby zúčastněné na řízení je zastupování žalovaného v řízeních před soudy a taktéž zpracování právních stanovisek, doporučení, a posouzení, poskytování právních porad a konzultací, účasti a zastupování při jednáních, přípravě a posuzování návrhů smluv, případně provedení jiných právních služeb, než které se týkají zastupování žalovaného. Je tedy zřejmé, že osoba zúčastněná na řízení požadovanou právní analýzu zhotovila na základě a v rámci uvedené smlouvy.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze v tom, že smluvní strany v této smlouvě nesjednaly taktéž zvláštní licenci k užití děl, které vzniknou na základě objednaných právních služeb. Na místě je proto aplikace ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona, podle něhož obecně platí, že žalovaný, tedy objednatel díla, je bez dalšího ujednání právo oprávněn užít autorské dílo pouze v mezích smlouvy o dílo. Obdobnou konstrukci ostatně zvolilo rovněž ustanovení § 2634 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle něhož platí, že je-li předmětem díla výsledek činnosti, který je chráněn právem průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví, má se za to, že dílo zhotovitel poskytl objednateli k účelu vyplývajícímu ze smlouvy.

Nejvyšší správní soud se s Městským soudem v Praze ztotožnil taktéž v tom, že účelem smlouvy je podle bodu 1.2 této smlouvy výhradně opakované poskytnutí právní pomoci žalovanému - organizační složce státu. Jemu také osoba zúčastněná na řízení vytvořené dílo odevzdává, spočívá-li tato právní pomoc ve vytvoření díla. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak ve smyslu uvedené smlouvy náleží žalovanému z majetkových práv autora (srov. § 12 - § 23 autorského zákona) toliko oprávnění výstup právní pomoci užít pro sebe a pro svou vnitřní potřebu. Bez dalšího licenčního ujednání však žalovaný není oprávněn dílo užít jiným způsobem (např. rozšiřovat, rozmnožovat a sdělovat jej veřejnosti). Podpůrně poukazuje Nejvyšší správní soud taktéž na to, že ani konstrukce ceny za právní služby podle článku 2

smlouvy nezahrnuje odměnu za licenci. I z tohoto důvodu je zřejmé, že poskytnutí licence nebylo předmětem této smlouvy.

Smyslem práva na informace ve smyslu článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím je poskytovat informace vztahující se pouze k působnosti povinného subjektu.

Jakkoli je však právo na informace vykládáno extenzivně (pravidlem totiž je, že povinný subjekt informace poskytne), má taktéž i své meze. Omezení tohoto práva zákonem připouští rovina ústavněprávní (srov. článek 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Konkrétní omezení přináší v návaznosti na to zákon o svobodném přístupu k informacím. Ze zákona se takto informace neposkytnou v případech, kdy má být informace předmětem obchodního tajemství (§ 9) nebo se týká majetkových poměrů osoby, která není povinným subjektem (§ 10). Taktéž ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona ukládá povinnému subjektu, aby neposkytl informaci, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským.

Přednostní ochrana uvedených zájmů, jež mají svůj základ v ústavně garantovaném právu na ochranu soukromí (článek 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), vlastnického práva (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) resp. právo na ochranu duševního vlastnictví (čl. 34 Listiny), na úkor práva na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod) je podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela na místě. Bylo by totiž zcela v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud by informace o skutečnostech, jež mnohdy mají pro dotčený subjekt existenční význam a jsou výsledkem mnohdy dlouhodobé, náročné a složité tvůrčí činnosti autora, byly bez dalšího poskytnuty žadateli pouze s odkazem na jeho právo na informace. Tím spíše by nežádoucím následkem uplatněného práva na informace byla situace, pokud by zúčastněná osoba ve smluvních vztazích se žalovaným (potažmo s jinou veřejnoprávní korporací) nepřípustně pozbyla části svých majetkových práv, která jí právní řád přiznává.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nelze popřít právo stěžovatelky na informaci o tom, zda analýza existuje a kdo je jejím autorem. Na situaci, která v projednávané věci nastala, se však plně vztahuje ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný byl proto povinen stěžovatelce požadovanou analýzu neposkytnout.

Na uvedeném závěru nic nemůže změnit ani námitka, že by se povinný subjekt takto mohl snad zprostit své povinnosti poskytovat informace. Nejvyšší správní soud podotýká, že primárním posláním povinného subjektu je plnit úkoly v oblasti svěřené působnosti veřejné správy a je na jeho rozhodnutí a případné odpovědnosti, jakým způsobem, postupy a prostředky těchto cílů dosahuje, byť tak činí v rámci hospodaření s veřejnými prostředky. Obecně jistě není žádoucí stav, že by povinný subjekt informace neposkytoval. Pokud však zákon o svobodném přístupu k informacím majetkové zájmy autora díla chrání, nemůže být neposkytnutí informace ve stanovených případech nezákonné.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud považuje napadený rozsudek Městského soudu v Praze za zákonný, kasační stížnost proti němu směřující proto jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti neuplatnil a ani ze spisu nevyplýnuly náklady přesahující běžný rámec výdajů na jeho administrativní činnost, Nejvyšší správní soud proto žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud žádnou povinnost neuložil, nemá proto právo na náhradu nákladů (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.)

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný (§53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. července 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu